

смерть и после / П.Б. Калиновский. - Запорожье: Бе-региня, 1993. - 198 с.

3. Франкл В. Основы логотерапии. Психотерапия и религия / В. Франкл. - СПб.: Речь, 2000. - 286 с.

4. Эриксон Э. Детство и общество / Э. Эриксон. -

СПб.: ЛЕНАТО, АСТ, Фонд "Университетская книга", 1996 - 592 с.

5. Ялом И. Экзистенциальная психотерапия / И. Ялом. - М.: Независимая фирма «Класс», 1999.-576с.

М. К. Кременчуцкая

ЭКЗИСТЕНЦИАЛЬНЫЕ ПЕРЕЖИВАНИЯ В ПОЖИЛОМ ВОЗРАСТЕ

Представлены результаты исследования переживания жизненных проблем в старости, полученные при помощи бесед, опросов, интервью с пожилыми людьми в возрасте от 60 лет и старше. При оценке прожитого периода жизни пожилыми людьми учитывались пол, семейное положение, состояние здоровья, трудовые достижения и заслуги и отношение к современности. Экзистенциальных проблемы, такие как фундаментальная изоляция и страх смерти могут осознаваться пожилыми людьми, но мало кто из них посвящает этим проблемам большую часть своих размышлений.

Ключевые слова: Экзистенциальные переживания, пожилые люди, оценка собственной жизни.

М. К. Kremenchuts'ka

EXISTENTIAL EXPERIENCES OF ADVANCED AGE

The results of the investigation of experiencing life problems in old age, obtained with help of conversations and interviews with people in age of 60 years and older are presented. By the assessment of the lived period such features as gender, marital status, state of health, work achievements and attitude towards modernity were taken into account. Such existential problems as fundamental isolation and fear of death can be realized by old people, but very few of them devote a great part of their thinking to them.

Keywords: Existential experiences, old people, the assessment of one's own life.

Подано до редакції 12.05.2013

УДК 159.922+ 157

Г. С. Малигіна

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ОСОБИСТОСТІ ЯК ЗАГАЛЬНОПСИХОЛОГІЧНА ПРОБЛЕМА

Стаття присвячена дослідженню відповідальності як інтегральної якості зрілої особистості. З позиції психологічної науки відповідальність розглядається як окрема психологічна категорія, а точніше - категорія, основою якої є особистісна риса; або як різні категорії: почуття відповідальності, властивість особистості, здатність відповідати, готовність (установка) до відповідальності, риси характеру та ін. Але, не зважаючи на широку поширеність в науці даної проблематики, внутрішня структура даної категорії відсутня.

Ключові слова: відповідальність, атрибуція відповідальності, тривожність, локус контролю, детермінація відповідальності.

Відповідальність – специфічна для зрілої особистості форма саморегуляції і самодетермінації, що виражається в усвідомленні себе як причини здійснюваних вчинків та їх наслідків і в усвідомленні й контролі своєї здатності виступати причиною змін (або протидії змінам) у навколишньому світі та власному житті. В психології, переважно західній, відповідальність вивчалася не як цілісне явище, а в окремих її формах прояву або аспектах, що операціоналізуються у тестах або експериментальних схемах. Зокрема, однією з таких форм відповідальності є соціальна відповідальність — схильність людини поводитися відповідно до інтересів інших людей і соціального цілого, а не у вузькоогоїстичних інтересах, дотримуватися прийнятих норм і виконувати ролі обов'язки.

Основна мета нашої статті полягає в аналізі основних підходів до проблеми відповідальності у зарубіжній та вітчизняній психології.

Проблема відповідальності вивчається у світовій психології у двох основних аспектах: моральному і в аспекті причинності. У загальноприйнятих визначеннях відповідальності акцентуються моральний та когнітивний аспекти. Перший указує на регуляцію поведінки на основі етичного вибору, другий – на основі передбачення. Відповідальність приписується як зовнішнім, так і внутрішнім інстанціям і пов'язана, таким чином, із зовнішніми або внутрішніми детермінантами. Ж. Піаже [4], вивчаючи стадії морального розвитку дитини, визначав відповідальність як один з часних аспектів загальних процесів морального розвитку, а

Л. Кольберг, розвиваючи ідеї Ж. Піаже, стверджувала, що моральна свідомість розвивається в ході активної творчої взаємодії індивіда з соціальним середовищем.

Згідно концепції локусу контролю, запропонованої Дж. Роттером, існують два види контролю: внутрішній (інтернальний) та зовнішній (екстернальний). Проявом першого є відповідальність за свої власні події життя, пояснення їх з погляду своїх можливостей, здібностей, особливостей характеру. Якщо ж відповідальність приписується зовнішнім чинникам: іншим людям, випадковим обставинам, соціальному оточенню - це прояв екстернального контролю. На думку Дж. Роттера, інтернальність та екстернальність локусу контролю є стійкими властивостями особистості.

Д. Маклеланд, Дж. Аткинсон, Х. Віткін та інші психологи, що досліджують відповідальність в контексті теорії Дж. Роттера, роблять акцент на якомусь одному з параметрів відповідальності: когнітивному, емоційному і т.д. С. Шварц досліджує особливого роду відповідальність як мотив надання допомоги або підтримки іншій людині [цит. за 3]. Ним було введено поняття «Дифузія відповідальності», тобто зменшення особистісної відповідальності за наявності інших людей у ситуації, яка вимагає надання допомоги.

У відомих теоріях психологічного консультування і психотерапії відповідальності приділяється значне місце. Е. Берн вважав, що на людині лежить відповідальність за ухвалення рішень про те, що вона хоче в житті, оскільки кожен, за винятком людей, що мають важкі травми головного мозку, володіє здатністю мислити, вирішувати проблеми, ухвалювати рішення. Усе життя людини зрештою залежить від ухваленого нею рішення про те, якою вона може бути і якою вона себе хоче бачити.

Ф. Перлз розглядав відповідальність як здатність індивіда відповідати за свої очікування, бажання, фантазії та дії [цит. за 2]. При цьому відповідальність включає й іншу сторону - здатність відповідати на очікування інших людей, відповідати їх бажанням і фантазіям, відповідати за їх дії. Ці дві сторони відповідальності тісно переплетено між собою. Коли людина несе відповідальність за саму себе, вона знає, що ніхто інший не може замість неї відповідати за її власну поведінку, не здатний відреагувати на будь-який стимул навколишнього середовища так, як вона це може і хоче зробити сама. При цьому вона може відмовитися від відповідальності за поведінку іншої людини, не побажає відповідати її бажанням, не відповідь на її відчуття. Проте це не означає, що вона неуважна до почуттів і потреб інших людей. Вона просто відповідає, в першу чергу, за себе саму, надаючи можливість іншому нести відповідальність за себе. Відповідальність такого роду виникає з ухвалення себе самої та інших такими, які вони є. Вона заснована на особистісній зрілості, що дозволяє побачити і прийняти свою власну суть такою, яка вона є, і суть іншого – без засудження і бажання щось змінити, виправити, підігнати під власні мірки.

Ф. Перлз відрізняв відповідальність здорову від хворої, заснованої на неусвідомленому відчутті, що примушує, зобов'язує людину робити щось для інших людей, поступаючись їх потребам і бажанням. Ця відповідальність другого, хворого типу поширена серед людей: багато хто переконаний, що відповідальність тільки в тому і полягає, щоб виконати зобов'язання перед іншими людьми, відповісти на їх бажання і потреби. Проте, спроба жити відповідно до бажань і потреб інших людей припускає відмову від своїх власних бажань, заперечення своїх власних потреб на угоду іншим. Зрештою це заперечення призводить до того, що людина уникає усвідомлення своїх внутрішніх процесів, зокрема того, наскільки тиснуть на неї її власні потреби. Відмовляючись від усвідомлення і задоволення своїх власних потреб, людина уникає відповідальності за саму себе – за свої думки, відчуття, установки, дії. Процес саморозвитку поступається місцем процесу саморуйнування. Замикаючись в своєму неусвідомленні важливих для зростання організму процесів, людина, по суті справи, відмовляється від уваги, турботи, тобто того самого підживлення, без якого не прожити жодній живій істоті.

Кожна частина живого організму вимагає уваги. Потреби, що залишилися без задоволення, утворюють незавершені гештальти, які, накопичуючись, руйнують здорове функціонування організму. Тому, на думку Ф.Перлза, відповідальна людина повинна бути уважною до своїх потреб і бажань, оскільки, якщо вона не здатна задовольняти свої власні психологічні і фізіологічні потреби, вона врешті-решт втратить здатність виконувати свої зобов'язання перед іншими.

В сучасній українській психології незначна кількість досліджень коректувальних аспектів вивчення відповідальності представлені роботами І. О. Кочарян, в яких автор наголошує, що корекція відповідальності є формою психологічної роботи, орієнтованою на формування або посилення відповідальної поведінки особистості, усвідомлення міри особистої відповідальності за те, що відбувається в житті людини, а також за створення позитивного ставлення особистості до можливості узяти на себе відповідальність у всіх сферах життєдіяльності. Незважаючи на повноту та вичерпаність даного підходу, на наш погляд, ця дефініція корекції відповідальності як психологічної категорії є суперечливою, оскільки у ній відсутня диференціація делегування відповідальності, не коректно стверджувати про відповідальність у всіх сферах життєдіяльності.

Загальнопсихологічний підхід розглядає відповідальність як окрему психологічну категорію, основою якої виступає дана особистісна риса, або як різні категорії: почуття відповідальності, властивість особистості, можливості відповідати, готовність (установки) до відповіді, риси вдачі та ін. Більшість дослідників співвідносять відповідальність з межею особи. Розгляд основних значень відповідальності дозволяє стверджувати, що даний феномен має позитивні кореляції

з багатьма соціальними якостями особистості: самостійністю, чесністю, справедливістю, принциповістю, відчуттям обов'язку, відповідністю нормам свого соціуму та ін. Відповідальність завжди пов'язана з ухваленням рішення, з вибором людини, з її діяльністю, конкретним вчинком або відмовою від такого. Виділяти відповідальність як самостійний і незалежний чинник не представляється можливим.

Крім цього, важливо відзначити, що які б не були багатовимірні психологічні трактування поняття відповідальності, основним змістовим навантаженням є внутрішня готовність людини відповісти, дати відповідь. Тому в емпіричному контексті доцільним є діагностування установки, диспозиції, ставлення людини до відповідальності. Головним же її ядром може бути релевантний відповідальності чинник. Цим чинником є інтернальність або локус контролю, що має в своїй основі внутрішній тип атрибуту.

У вітчизняній психології проблему відповідальності розглядав С. Л. Рубінштейн в рамках загальнопсихологічної проблеми людського існування - свободи і необхідності [5]. С. Л. Рубінштейн стверджував, що поведінка людини обумовлена не тільки зовнішньою, але і внутрішньою детермінацією, яка полягає в підкресленні внутрішнього моменту самовизначення, вірності собі, неодностороннього підпорядкування зовнішньому. Тільки зовнішня детермінація, за С. Л. Рубінштейном, спричиняє собою внутрішню порожнечу, відсутність опори, вибірковості по відношенню до зовнішніх дій або просто пристосування до них [5].

Описані способи існування людини виявляються в її позиціях «як усі» і «я сам». Поступаючи «як усі», людина відмовляється від власної відповідальності за свої вчинки. Позиція «я сам» виражає небайдужість людини по відношенню до світу, стимулює особисту відповідальність. Справжнє людське буття, за С. Л. Рубінштейном, полягає у «зміні обставин» і «самозміні». При цьому особистість несе відповідальність за все скоєне і все втрачене нею.

С. Л. Рубінштейн, характеризуючи поняття відповідальності, указує, що людина повинна реалізовувати не тільки те, що вимагає ситуація або суспільна необхідність, але і те, що вона могла би зробити. Тут мова йде про потенційний аспект відповідальності, можливість людини передбачати результати своїх дій.

К. О. Абульханова-Славська розробляє теорію відповідальності як привласнення особистістю необхідності, в якій акцент ставиться на суб'єкті, на його добровільності [1]. Людина сама розглядає себе як відповідальну особистість і сама визначає міру відповідальності. К. О. Абульханова-Славська вважає, що критерієм повноти привласнення особистістю відповідальності може слугувати узгодження необхідності з бажаннями і потребами особистості, тобто виникнення ініціативи. Якщо відповідальність поєднується з ініціативою, то необхідність стає внутрішньою спонукуючою самого суб'єкта.

В. Є. Купченко, Л. С. Славіна та ін. розглядають відповідальність інтегрально, у єднанні чотирьох основних

структурних компонентів – поведінкового, когнітивного, емоційного та регулятивного. І. С. Мазоха розглядає локалізацію відповідальності в осіб з різними рівнями агресивності. Автор обґрунтовує свій науковий вибір тим, що у координаційних відносинах з агресивністю виступають такі особистісні характеристики: мотивація, ціннісні орієнтації, емпатія, локалізація відповідальності. Емпіричне дослідження, проведене І. С. Мазохою, показало, що у осіб, які схильні до ворожості, відзначається наявність таких якостей, як низький рівень суб'єктивного контролю, екстернальність в області досягнень, невдач, у сімейних та міжособистісних відносинах; взагалі, на думку автора, люди з більш високим рівнем агресивності, на відміну від осіб з низьким рівнем агресивності, характеризуються екстернальним локусом контролю.

Якнайповніше уявлення про психологічне розуміння відповідальності міститься в праці К. Муздибаєва [3]. Він дав психологічний аналіз поняття і виділив його провідні характеристики. К. Муздибаєв підкреслював, що відповідальність пов'язана з суб'єктом, який несе відповідальність, об'єктом – те, за що несе даний суб'єкт відповідальність, та іншим суб'єктом – перед ким людина несе відповідальність. Відомо, що в процесі виховання зовнішні моральні норми засвоюються індивідом і стають його внутрішнім законом, але процес адекватного усвідомлення особистістю своєї відповідальності визначається багатьма чинниками: пізнавальними, мотиваційними, характерологічними, екологічними та іншими, унаслідок чого суб'єктивна відповідальність іноді має відмінності від об'єктивності.

К. Муздибаєв, аналізуючи зарубіжні концепції відповідальності, виділяє наступні значні ознаки соціальної відповідальності: точність, пунктуальність, вірність особистості у виконанні обов'язків та її готовність відповідати за наслідки своїх дій [3]. Відповідальність тісно корелює з усвідомленням особистістю сенсу свого життя. Відчуженість від соціальних норм і сенсу свого буття ослабляє соціальну відповідальність і активність особистості.

Особливо повно представлений у вітчизняній науці онтогенетичний аспект дослідження відповідальності, оскільки вона має якісні відмінності на різних етапах індивідуального розвитку особистості. Уявлення про відповідальність формуються ще у ранньому віці (Р. Армсбі, З. М. Борисова, А. В. Запорожець, Ж. Піаже, Д. Хоффман); особливою характеру набувають на межі молодшого шкільного віку (Г. Маджаров, В. С. Мухіна), а потім і підліткового періоду, де відповідальність стає інтегруючою якістю (З. Г. Кулієв, Л. М. Макарова, Д. Й. Фельдштейн).

О. О. Водолазська розглядає відповідальність через розвиток у дітей молодшого шкільного віку творчої самостійності. Автор наголошує, що ця робота здійснюється з урахуванням власних інтересів дітей, які зосереджені у матеріальному світі. Орієнтація дитини на дорослого, як на авторитет та зразок для наслідування, дозволяє сформулювати у молодшого школяра відчуття творчої самостійності як основи подальшого становлення власної відповідальності.

Професійний аспект розвитку відповідальності представлений в дослідженнях О. В. Зозулі, С. В. Маковесвої та ін. Так, О. В. Зозуля та С. В. Маковесова досліджували гендерні відмінності в прояві відповідальності у студентів-психологів. Автори підкреслюють, що у професійному кодексі психолога одночасно затверджується повна відповідальність психолога за наслідки того впливу, який він здійснює на іншу людину, тому несформованість відповідальності студента за час навчання у виші є однією з можливих причин його невдач у професійній діяльності. Нам імponує сучасний погляд учених на природу та роль відповідальності в процесі формування загальної якості життя особистості: високий рівень розвитку відповідальності створює потенційну можливість самореалізації студента, досягнення успіху в усіх видах діяльності, а також впливає на розвиток інших якостей особистості, необхідних для повноцінного життя людини.

Але, на наш погляд, дефініція відповідальності, запропонована О. В. Зозулею та С. В. Маковесовою, занадто узагальнена та позбавлена внутрішньопсихологічної диференціації: вони визначають її як одну з головних рис характеру та властивість особистості, що висувається на

перший план при визначенні якості підготовки випускника ВНЗ. Єдиний критерій диференціації відповідальності, наведений авторами – гендерний (дівчата більш відповідальні ніж хлопці). Автори пояснюють це тим, що дівчата більшою мірою усвідомлюють свій обов'язок перед суспільством, можуть оцінювати свої вчинки і погоджувати їх з зобов'язанням перед людьми, колективом, суспільством в цілому. Але переконливих підтверджень цього припущення авторами не наводиться.

І. О. Цілінко досліджувала морально-етичні та екзистенціальні аспекти відповідальності студентів соціономічних професій (майбутніх психологів, соціальних працівників та соціальних педагогів). Автором встановлено, що у гуманно-відповідальному значенні відношень досліджуваних переважає емоційна складова.

Таким чином, дослідження відповідальності особистості як її провідної інтегральної властивості проводилося у моральному, причинному і коректуальному аспектах, у теоріях психоконсультації і психотерапії, у загальнопсихологічному, онтогенетичному і професійному підходах.

ЛІТЕРАТУРА

1. Абульханова-Славская К. А. Деятельность и психология личности / К. А. Абульханова-Славская. – М.: Наука, 1980. – 335 с.
2. Знаков В. В. Понимание как проблема человеческого бытия / В. В. Знаков // Психологический журнал. - 2000. - Т. 21. - №2. - С. 7-15.

3. Муздыбаев К. Психология ответственности / К. Муздыбаев. – М.: Наука, 200. – 435с.
4. Пиаже Ж. Избранные психологические труды / Ж. Пиаже. — М.: Педагогика, 2004. – 237с.
5. Рубинштейн С. Л. Проблемы общей психологии / С. Л. Рубинштейн. – М.: Педагогика, 1976. – 414с.

Г. С. Малыгина

ОТВЕТСТВЕННОСТЬ ЛИЧНОСТИ КАК ОБЩЕПСИХОЛОГИЧЕСКАЯ ПРОБЛЕМА

Статья посвящена исследованию ответственности как интегрального качества зрелой личности. С позиции психологической науки ответственность рассматривается как отдельная психологическая категория, а точнее - категория, основой которой является личностная черта, или как разные категории: чувство ответственности, свойство личности, готовность (установка) к ответственности, черты характера и др. Однако, несмотря на широкую представленность в науке данной проблематики, внутренняя структура данной категории отсутствует.

Ключевые слова: ответственность, атрибуция ответственности, тревожность, локус контроля, детерминация ответственности.

G. S. Malygina

INDIVIDUAL'S RESPONSIBILITY AS A GENERAL PSYCHOLOGICAL PROBLEM

The article deals with the research of responsibility as integral feature of mature personality. From position of psychological science responsibility is examined as a separate psychological category, and more precisely this category is based on a personality trait, or as different categories, such as a sense of responsibility, a property of personality, readiness (setting) to responsibility, character and other traits. However, in spite the fact this problem is rather widespread in science, the inner structure of this category absents.

In this way, the investigation of individual's responsibility as a leading integral feature was conducted in moral, causal, and correctional aspects, in theories of psycho-consulting and psychotherapy, in general psychological, ontogenetic and professional approaches.

Keywords: responsibility, attribution of responsibility, anxiety, locus control, determination of responsibility.

Подано до редакції 29.05.2013